

CORANUL

Traducere din limba arabă,
introducere și note:
GEORGE GRIGORE

EDITURA HERALD
București

CUPRINS

	Pag.	
A traduce Coranul	5	
CORANUL	17	
(1) Sura Al-Fatiha (Deschizătoarea)	19	(1) سورة الفاتحة
(2) Sura Vaca	19	(2) سورة البقرة
(3) Sura Neamul lui Imran	45	(3) سورة آل عمران
(4) Sura Femeile	61	(4) سورة النساء
(5) Sura Masa	77	(5) سورة المائدة
(6) Sura Vitele	89	(6) سورة الأنعام
(7) Sura Al-'A'raf	103	(7) سورة الأعراف
(8) Sura Prăzile	119	(8) سورة الأنفال
(9) Sura Căința	125	(9) سورة التوبة
(10) Sura Iona	136	(10) سورة يونس
(11) Sura Hud	144	(11) سورة هود
(12) Sura Iosif	153	(12) سورة يوسف
(13) Sura Tunetul	162	(13) سورة الرعد
(14) Sura Abraham	165	(14) سورة إبراهيم
(15) Sura Al-Hiğr	169	(15) سورة الحجر
(16) Sura Albinele	174	(16) سورة النحل
(17) Sura Călătoria în noapte	182	(17) سورة الإسراء
(18) Sura Grota	190	(18) سورة الكهف
(19) Sura Maria	197	(19) سورة مريم
(20) Sura Ta Ha	203	(20) سورة طه
(21) Sura Profeții	210	(21) سورة الأنبياء
(22) Sura Pelerinajul	216	(22) سورة الحج
(23) Sura Credincoșii	222	(23) سورة المؤمنون
(24) Sura Lumina	228	(24) سورة النور
(25) Sura Legea	233	(25) سورة الفرقان
(26) Sura Poezii	238	(26) سورة الشعراء
(27) Sura Furnicile	246	(27) سورة النمل
(28) Sura Povestirea	252	(28) سورة القصص
(29) Sura Păianjenul	259	(29) سورة العنكبوت
(30) Sura Bizantinii	264	(30) سورة الروم

(31) Sura Luqman	268	(13) سورة لقمان
(32) Sura Prosternarea	270	(22) سورة السجدة
(33) Sura Alianțele	272	(33) سورة الأحزاب
(34) Sura Saba	278	(43) سورة سبأ
(35) Sura Creatorul	282	(53) سورة فاطر
(36) Sura Ya Sin	286	(63) سورة يس
(37) Sura Cei așezați în rând	290	(73) سورة الصافات
(38) Sura Sad	296	(83) سورة ص
(39) Sura Cetele	300	(93) سورة الزمر
(40) Sura Iertătorul	306	(04) سورة غافر
(41) Sura Au fost lămurite	312	(14) سورة فصلت
(42) Sura Sfatul	316	(24) سورة الشورى
(43) Sura Podoaba	320	(34) سورة الزخرف
(44) Sura Fumul	324	(44) سورة الدخان
(45) Sura Cea care a îngenunchat	327	(54) سورة الجاثية
(46) Sura Al-Ahqaf	329	(64) سورة الأحقاف
(47) Sura Muhammad	332	(74) سورة محمد
(48) Sura Biruința	335	(84) سورة الفتح
(49) Sura Încăperile	338	(94) سورة الحجرات
(50) Sura Qaf	339	(05) سورة قی
(51) Sura Împrăștiетоarele	342	(15) سورة الذاریات
(52) Sura Muntele	344	(25) سورة الطور
(53) Sura Stelele	346	(35) سورة النجم
(54) Sura Luna	349	(45) سورة القمر
(55) Sura Milosul	351	(55) سورة الرحمن
(56) Sura Faptul	355	(65) سورة الواقعة
(57) Sura Fierul	358	(75) سورة الحديد
(58) Sura Cearta	361	(85) سورة المجادلة
(59) Sura Adunarea	363	(95) سورة الحشر
(60) Sura Cea pusă la încercare	365	(06) سورة الممتحنة
(61) Sura Rândul	367	(16) سورة الصف
(62) Sura Vinerea	368	(26) سورة الجمعة
(63) Sura Fățarnicii	369	(36) سورة المنافقون
(64) Sura Amăgirea deopotrivă	370	(46) سورة التغابن
(65) Sura Lepădarea	371	(56) سورة الطلاق
(66) Sura Opreliștea	373	(66) سورة التحريم
(67) Sura Împărăția	374	(76) سورة الملك
(68) Sura Condeiu	376	(86) سورة القلم
(69) Sura Cea care înconjoară	378	(96) سورة الحاقة

(70) Sura Caturile	380	(07) سورة المعارج
(71) Sura Noe	382	(17) سورة نوح
(72) Sura Ginnii	383	(27) سورة الجن
(73) Sura Cel înfășurat	385	(37) سورة المزمل
(74) Sura Cel acoperit cu mantie	386	(47) سورة المدثر
(75) Sura Învierea	388	(57) سورة القيامة
(76) Sura Omul	390	(67) سورة الإنسان
(77) Sura Trimisele	391	(77) سورة المرسلات
(78) Sura Vestea	393	(87) سورة النبأ
(79) Sura Cei care smulg	394	(97) سورة النازعات
(80) Sura El s-a încruntat	396	(08) سورة عبس
(81) Sura Chircirea	398	(18) سورة التكويد
(82) Sura Ruperea cerului	399	(28) سورة الانفطار
(83) Sura Înșelătorii	400	(38) سورة المطففون
(84) Sura Despicarea	401	(48) سورة الانشقاق
(85) Sura Zodiile	402	(58) سورة البروج
(86) Sura Luceafărul	403	(68) سورة الطارق
(87) Sura Prea-Înaltul	404	(78) سورة الأعلى
(88) Sura Cea care învăluie	405	(88) سورة الغاشية
(89) Sura Zorii	406	(98) سورة الفجر
(90) Sura Cetatea	407	(09) سورة البلد
(91) Sura Soarele	408	(19) سورة الشمس
(92) Sura Noaptea	409	(29) سورة الليل
(93) Sura Lumina Zilei	410	(39) سورة الضحى
(94) Sura Deschiderea	410	(49) سورة الشرح
(95) Sura Smochinul	411	(59) سورة التين
(96) Sura Cheagul de sânge	411	(69) سورة العلق
(97) Sura Soarta	412	(79) سورة القدر
(98) Sura Dovada vădită	412	(89) سورة البينة
(99) Sura Cutremurul	413	(99) سورة الزلزلة
(100) Sura Cei care galopează	414	(001) سورة العاديات
(101) Sura Cea care bate	414	(101) سورة القارعة
(102) Sura Mirajul bogăției	415	(201) سورة التكاثر
(103) Sura Amiaza	415	(301) سورة العصر
(104) Sura Clevetitorul	416	(401) سورة الهمزة
(105) Sura Elefantul	416	(501) سورة الفيل
(106) Sura Quraișii	417	(601) سورة قريش
(107) Sura Ceea ce se cere	417	(701) سورة الماعون
(108) Sura Belșugul	417	(801) سورة الكوثر

(109) Sura Tăgăduitorii	418	(901) سورة الكافرون
(110) Sura Ajutorul	418	(011) سورة النصر
(111) Sura Frânghia	418	(111) سورة المسد
(112) Sura Crezul	419	(211) سورة الإخلاص
(113) Sura Mijirea zorilor	419	(311) سورة الفلق
(114) Sura Oamenii	419	(411) سورة الناس
Referințe Bibliografice	423	
Cele mai frumoase nume ale lui Dumnezeu	425	
Index de nume proprii	429	
Teme coranice fundamentale	437	
Note explicative	457	

A traduce Coranul

Toate marile religii ale lumii se bazează pe cărți fondatoare care sunt texte de revelație în sensul larg al cuvântului. Este meritul islamului, însă, spun teologii musulmani ale căror idei le vom expune în continuare, de a fi scos în evidență originalitatea absolută a unui Dumnezeu care nu se manifestă numai prin minunile lumii create, ci și printr-un cuvânt – Coranul – adresat omului care-i devine astfel apropiat.

Pentru musulmani, Coranul (ar.: *al-Qur'ān* – „citire”, „recitare”) nu este numai cartea sacră emanată direct de la divinitate, definită în mod curent ca o sumă de principii în care se crede, o sinteză de precepte etice, o normă de viață spirituală, un codice civil ce răspunde problemelor vieții cotidiene, ci o realitate pregnantă cu o semnificație profundă și misterioasă, „o inimitabilă simfonie ale cărei sunete îi mișcă pe oameni până la lacrimi sau îi duce pe culmile extazului”, cum spunea Marmaduke Pickthall, unul din traducătorii Coranului în engleză.

În accepțiunea islamică, revelarea Coranului a fost făcută, prin intermediul îngerului Gabriel (Ğibrıl), de către Dumnezeu trimisului său, Muhammad (Muħammad) (n. Mecca, cca. 570 – m. Medina, 632). Acesta nu aude glasul lui Dumnezeu direct, căci conceptul semitic despre superioritatea sacrală a lui Dumnezeu, care putea chiar ucide, era foarte elevat, și nimănui dintre semiți – care-i include și pe arabi – nu i-ar fi trecut prin cap că Dumnezeu s-ar putea înjosi într-atât încât să vorbească direct oamenilor. În Coran există unele indicații asupra modului în care veneau aceste revelații: în afara unor viziuni, este vorba, înainte de toate, de manifestări orale ale lui Dumnezeu care, cu rare excepții, se adresează cu maiestuosul și stereotipicul *'inna-nā* (pronumele „noi”, introdus de particula *'inna* pentru emfază) sau mai simplu *naħnu* („noi”) ca să

treacă apoi la pronumele de persoana I, singular, *'anā* („eu”) și care impune un imperativ la fel de stereotip *qul* („spune”, „proclamă”, „anunță” etc.).

În acest spirit, Coranul este considerat a fi însuși Cuvântul lui Dumnezeu, ce se află din preeternitate cuprins în *'Umm al-Kitāb* – „Maica Scripturii” aflată în ceruri pe *al-Lawḥ al-Maḥfūz* – „Tabla Păstrată”, după cum se arată chiar într-un verset coranic:

Acesta este un preaslăvit Coran de pe Tabla Păstrată!

(Coranul, 85: 21-22)

Profetul Muhammad a fost ales să spună în cea mai pură limbă arabă – așa cum este considerată araba coranică – ceea ce voia Dumnezeu și să repete ceea ce Dumnezeu revelase parțial, din aceeași *'Umm al-Kitāb*, profeților anteriori, cu precădere, lui Abraham ('Ibrāhīm), Noe (Nūḥ), Iona (Yūnus), Moise (Mūsā) și lui Iisus Hristos ('Īsā al-Masīḥ). Conceptele continuu repetate care cristalizează esența mesajului coranic sunt:

a) despre Dumnezeu care este prezentat prin „cele mai frumoase nume” (*al-'asmā' al-ḥusnā*) ale sale, nume ce reprezintă chintesența credinței islamice. Enunțarea acestor calificative reprezintă, s-ar putea spune, un fapt de stil major, cvasi-omniprezent, cu precădere în surele medineze. De zeci de ori repetate, cel mai adesea plasate la sfârșitul versetului, puse în valoare astfel prin rimă și prin ritm, ele ajung să obsedeze, să se încrusteze în memorie. Se poate deduce că un spirit impregnat de Coran va fi în mod firesc dispus să și-l reprezinte pe Dumnezeu pornind de la calificativele sale; pentru un musulman lista numelor divine este ca un rezumat al Coranului, ca un memento. Islamul, ca religie teocentrică, are drept crez afirmarea Dumnezeului unic – așa cum arată mărturia de credință „nu există [dumne]zeu în afara lui Dumnezeu!”, revelat profetului Muhammad. Problema esențială, pornind de aici, este de a ști cine este acest Dumnezeu, iar răspunsul cel mai la îndemână se află în atributele coranice prin care se dezvăluie oamenilor, cum ar fi: Unul, Supremul, Nepătrunsul (39: 5), Viul (2: 256),

Stăpânul întregii făpturi (1: 2), Milostivul (1: 3), Atotputernicul (29: 43), Cel care aude și cunoaște totul (5: 77), Înțeleptul (34: 2), Iertătorul (34: 3), Binefăcătorul (27: 41), Iubitorul (11: 91), Creatorul (59: 25), Înaltul, Marele (2: 256), Sfântul (10: 69), Gloriosul (31: 13), Cel ce este liber să facă ce vrea (64: 7), nu naște și nu este născut, și nimeni nu-I este asemenea (112: 4-5), Cel ce îi călăuzește pe oameni (10: 36), Cel ce îi aude pe cei ce-L cheamă (2: 187), Cel ce vorbește unora dintre ei (3: 77), Cel ce îi pedepsește pe păcătoși (48: 18), Cel ce îi răsplătește pe cei care fac fapte bune (6: 84) și îi iubește (2: 196) etc.

b) despre calitățile musulmanului credincios care trebuie: să creadă numai în Dumnezeu, Unul (2: 41), să nu mintă (9: 20), să nu comită adultere (17: 33), să nu fure (5: 39), să nu ucidă (6: 152), să nu se lăcomească (8: 28), să nu fie ipocrit (8: 59), să fie detașat de zădărniciile lumii (23: 3), să facă eforturi pentru a cunoaște cât mai mult (20: 115), să fie drept (4: 59), să fie binevoitor (16: 91), să fie neclintit în credință (3: 201), să nu fie nerecunoscător (39: 67), să-i determine pe cei din jur să facă numai fapte bune (16: 126), să nu spună ceea ce nu face (61: 3), să nu fie îngâmfat (4: 37), să fie milos (17: 30), să fie umil (25: 64), să vorbească frumos oamenilor (2: 84), să-i ierte pe cei ce greșesc față de el (3: 134), să răspundă răului cu binele (13: 23), să nu bârfească (103: 2), să cheltuiască o parte din avere pentru cauza lui Dumnezeu (2: 262), pentru săraci și nevoiași (2: 272), să nu jignească sau poreclească pe nimeni (49: 12), să mănânce numai lucruri curate (2: 169), să fie mereu curat (2: 223) etc.

c) Despre Ziua Judecății de Apoi – pentru a induce credincioșilor datoria față de Dumnezeu și om – când toate faptele, chiar și cele mai mici decât un grăunte de nisip, vor fi puse la socoteală (99: 8-9), accentuând că: tot ceea ce există pe pământ poartă în sine sămânța pieirii (55: 27), că cerurile și pământul nu au fost zidite într-o zădărnici (38: 28), că Dumnezeu așa cum a făcut să apară creația tot așa o va face să și dispară (21: 104), că sfârșitul nu poate fi evitat nici în ceruri și nici pe pământ (7: 188), că Cel ce le-a dat viață oamenilor o dată, le-o va da și a doua oară (17: 52), că El, Cel ce a avut puterea să creeze cerurile și pământurile, are și puterea de a-i readuce pe oameni la viață (17: 100), că învierea este un fapt ce ține de legea firii (22: 6), că oamenii,

având în vedere că nu pot învinge moartea, să o considere ca o etapă indispensabilă în trecerea lor spre eternitate (56: 88) etc.

d) Despre statuarea comportamentului credincioșilor: față de părinți (17: 24-25), față de rude, vecini, orfani (4: 37), față de soții (2: 188), față de copii (6: 153), față de văduve (4: 20), față de dușmani (5: 9), față de campaniile duse împotriva necredincioșilor (24: 61) etc.

Revelația coranică se întinde pe o perioadă de aproximativ douăzeci de ani 612-632) împărțită de anul 622 (anul când profetul Muhammad a părăsit Mecca pentru a se stabili la Yatrib – ce va purta apoi numele de Medina (*al-madīna* : locul unde domină legea [islamică] – împreună cu adepții săi, an care marchează, de altfel, începutul erei islamice) în două părți: cea meccană caracterizată prin sure scurte, în proză ritmată și ritmată, cu proclamarea unicității lui Dumnezeu, cu profeții asupra Vieții de Apoi (*al-'Āhira*) când oamenii vor fi răsplătiți cu Raiul și pedepsiți cu Iadul, după fapte, și perioada medineză, cu sure lungi, mai puțin ritmate și rimate, cu multe îndrumări legislative pentru comunitatea islamică deja formată, cu condamnarea vehementă a politeismului, cu acuzații aduse evreilor, și într-o mai mică măsură, creștinilor, cu privire la falsificarea propriilor lor cărți sfinte etc. Coranul nu a fost scris în timpul vieții profetului Muhammad, ci a fost doar memorat de către însoțitorii săi, iar, rareori, versete răzlețe au fost notate pe foi de palmier, omoplați de cămilă, bucăți de ceramică. Elaborarea formei scrise a început după moartea profetului, urmând un drum lung și extrem de sinuos până s-a ajuns la un Coran canonizat, așa cum este cunoscut, format din 114 capitole (sure), de lungimi diferite de la minimum 3 până la maximum 287 de versete, dispuse nu cronologic, ci după lungime, în ordine aproximativ descrescătoare, de la a doua sură încolo.

În islam, limba arabă ca mijloc de expresie a Coranului, Cuvântul lui Dumnezeu, este perfectă ca și Coranul însuși. Perfecțiunea acestei limbi este subliniată permanent în lucrările autorilor musulmani consacrate inimitabilității – *al-'i'ğāz* (termen tradus și cu „miracol” sau „minune”) – textului coranic, manifestată atât la nivelul expresiei, cât și al conținutului. Factorul declanșator al aces-

tei apologii a limbajului coranic se află chiar în Coran, ca o sfidare aruncată deopotrivă oamenilor și ginnilor (spiritelor) de a produce ceva asemănător acestui text:

Dacă vă îndoiiți de ceea ce am pogorât asupra robului Nostru, aduceți-ne o sură care să fie deopotrivă cu aceasta! Chemați-vă martorii, alții decât Dumnezeu, dacă spuneți adevărul! Dacă nu o faceți – și nu o veți face – temeți-vă de Focul cel mare care mistuie oameni și pietre, gata pregătit pentru cei tăgăduitori.

(Coran, 2: 23-24)

În conceptul de inimitabilitate a textului coranic își are originea și ideea de intraductibilitate, având în vedere că traducerea este considerată o imitare a textului original într-o altă limbă. Este vorba, înainte de toate, despre traducerea substitutivă, cea care ar trebui să înlocuiască textul coranic arab și care este total interzisă, și, mai puțin, de traducerea informativă, cea menită doar să comunice sensurile textului coranic, aprobată de autoritățile islamice, cu anumite condiții, și care există în momentul de față în mai toate limbile lumii, inclusiv în română.

Ideea Coranului ca manifestare a Spiritului divin, i-a făcut pe unii dintre comentatorii pe linie sufită să explice unele dificultăți de înțelegere a acestui text prin incommensurabila disproporție dintre Spirit, reprezentat aici de acel arhetip ceresc abstract, 'Umm al-Kitāb, cu semnificație absolută, pe de o parte, și resurse limitate ale limbajului uman în care este înfățișat Coranul, pe de altă parte. Este ca și cum Dumnezeu, dorind să exprime o mie de adevăruri, n-ar avea la îndemână doar câteva cuvinte și din această cauză ar recurge la aluzii cu sensuri greu de bănuț, la elipse, la sinteze simbolice. Toate aceste sensuri plutesc în jurul expresiei arabe a Coranului, însă nu pot fi prinse în totalitate. De aici necesitatea explicării permanente a acestui text pe care Mevlana Jalaluddin Rumi îl compară cu o mireasă mereu ascunsă privirilor, lăsând numai să i se intuiască frumusețea. Pe aceeași linie se înscriu și marii comentatori ai Coranului, precum Zamahșari, Qurtubi, Razi, care susțin că acest text nu este niciodată ezoteric prin

el însuși, ci permite întotdeauna reconstituirea, pornind poate de la un element infim, a adevărului absolut, a arhetipului abstract, adică îl lasă neîncetat să transpară, fără a-l cristaliza într-o formă anume. Expresia acestui sens tremurător, ca să-l numim cu un termen al lui R. Barthes, nu poate fi captată niciodată într-o singură formă, ci în mai multe forme succesive. Astfel din punct de vedere islamic, traducerea ar însemna implicit redarea unei singure forme, iar toate celelalte nu ar mai putea fi sugerate decât întâmplător, rămânând indisolubil legate de original. Pe de altă parte, noua formă în care a fost redat textul coranic va avea și ea oscilațiile sale de sens, parazitare, dar de care traducătorul nu poate scăpa, căci ele iau naștere de la sine din însăși structura limbii. Ca atare, prin traducere Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este transmis integral, pierzându-i-se o mulțime de sensuri, și adăugându-i-se în același timp alte sensuri.

Într-o tradiție rămasă de la profetul Muhammad, se spune că versetele coranice conțin nu numai un sens *ẓāhir* – exoteric, dar și unul *bāṭin* – ezoteric care la rândul său are o multitudine de alte sensuri posibile – minimum șapte și maximum șaptezeci – aflate într-o perpetuă zbatere precum valurile mării. Sensul exoteric, de suprafață, este singurul care poate fi exprimat într-o altă limbă, celelalte sensuri, ascunse, rămânând legate de textul original.

Discuțiile asupra traducerii Coranului, în mediile islamice, au început, chiar din timpul vieții profetului Muhammad, continuând, apoi, secole de-a rândul, fără să se ajungă la o hotărâre definitivă în acest sens. Istoricul acestor discuții este reflectat în punctele de vedere cristalizate în cele două mari științe islamice, jurisprudența religioasă – *al-fiqh*, pe de o parte, și teologia dogmatică – *al-kalām*, pe de altă parte.

În ceea ce privește teologia, care face apel nu numai la datele coranice, ci și la argumente raționale, aceasta face o distincție între *al-kalām al-lafẓī* – „cuvântul rostit” ca formă concretă de manifestare a arhetipului său, *al-kalām al-naḥsī* – „cuvântul spiritual”, cuvântul-esență aflat din preeternitate în ceruri pe *al-Lawḥ al-Maḥfūz* – „Tabla Păstrată”. Prin revelația avută de profetul Muhammad, cuvântul-esență se materializează în cuvântul rostit

care este însăși expresia arabă a Coranului. Și numai această formă concretă de manifestare, cu sensurile ei exoterice, poate fi tradusă pentru cei ce nu cunosc araba ca un prim pas în apropierea lor față de acest text (traducerea informativă).

Ca o concluzie, putem spune că în teologia islamică, Cuvântul lui Dumnezeu este considerat veșnic, increat și prin urmare și Coranul ca expresie a lui va fi considerat o carte eternă, increată, inimitabilă. Din aceste considerente, ideea traducerii substitutive a Coranului nu este acceptată, ci doar cea informativă, adică numai ca explicație, comentariu al textului arab (care va fi, în genere, publicat cu traducerea respectivă) sau se poate spune că este vorba de o traducere a semnificației ceea ce înseamnă că traducerea este considerată mai mult conceptuală decât literară.

Din punctul de vedere al dreptului canonic, Coranul constă din *naẓm* – „compoziție” și *ma’nā* – „semnificație”. Acestea sunt aspectele esențiale fără de care Coranul nu ar mai putea fi Coran. Adepții dreptul canonic se concentrează asupra descrierii compoziției, și aceasta nu pentru că nu ar da atenție semnificației, ba dimpotrivă, ei vor ca semnificația să nu fie absolut deloc alterată. Având în vedere că singura cale prin care se poate realiza acest deziderat constă în păstrarea intactă a compoziției, ideea traducerii substitutive a Coranului nu este acceptabilă. În ceea ce privește traducerea informativă, pozițiile sunt împărțite în funcție de școlile juridice. Reprezentanții celor patru mari școli juridice sunnite (hanefită, șafeită, malekită, hanbalită) au puncte de vedere diferite și nu de puține ori contradictorii – chiar în cadrul aceleiași școli – asupra traducerii textului coranic pentru musulmanii nearabofoni.

În sensul celor arătate mai sus, și traducerea de față se înscrie în cadrul traducerilor informative, încercând să ofere cititorului român o cheie de acces spre această matrice a spiritualității islamice – Coranul.

Traducerea de față este, în mare măsură, rezultatul punerii în practică a aspectelor teoretice expuse în teza de doctorat intitulată *Problematica traducerii Coranului în limba română*, teză realizată sub îndrumarea prof. dr. Nadia Anghelescu de la Universitatea București.

CORANUL

SURA 1 – AL-FATIHA

(Deschizătoarea)*, meccană, 7 versete

În numele lui Dumnezeu cel Milos și Milostiv

- (1) Slavă lui Dumnezeu*, Domnul lumilor,
- (2) Milosul, Milostivul*,
- (3) Stăpânul Zilei Judecății*!
- (4) Ție ne închinăm, Ție îți cerem ajutorul.
- (5) Călăuzește-ne pe Calea cea Dreaptă*,
- (6) calea celor binecuvântați de Tine,
- (7) și nu a celor care Te-au supărat, și nici a celor rătăciți.

SURA 2 – VACA,

mediniană, în afară de versetul 281 pogorât
la *Mina* în vremea pelerinajului de *Rămas-bun*,
286 de versete, prima sură pogorâtă la *Medina*

În numele lui Dumnezeu cel Milos și Milostiv

- (1) Alif. Lam. Mim.
- (2) Aceasta este cartea cea mai presus de orice îndoială, călăuzire celor temători*,
- (3) celor care cred în Taină, celor care își săvârșesc rugăciunea, celor care dau milostenie din ceea ce le-am dăruit,
- (4) celor care cred în ceea ce a fost pogorât asupra ta*, în ceea ce a fost pogorât înaintea ta* și care cred în Viața de Apoi*.
- (5) Aceștia merg după călăuzirea Domnului lor, aceștia sunt cei fericiți*.
- (6) Cei care tăgăduiesc*, fie că-i previi, fie că nu-i previi, tot nu vor crede.
- (7) Dumnezeu le-a pecetluit inimile și auzul, iar peste priviri le-a pus un voal*. Ei, de o osândă cumplită, vor avea parte.
- (8) Unii oameni spun: „Noi credem în Dumnezeu și în Ziua de Apoi.” Totuși ei nu sunt credincioși.
- (9) Ei caută să-l înșele pe Dumnezeu și pe cei credincioși, însă nu se înșeală decât pe ei înșiși, fără a-și da seama.

(10) În inimă au boală, iar Dumnezeu le mărește boala. Ei, de o osândă dureroasă, vor avea parte pentru ceea ce socoteau minciună.

(11) Când li se spune: „Nu semănați stricăciunea pe pământ!”, ei spun: „Noi suntem doar îndreptătorii!”

(12) Ba nu! Ei sunt cei care seamănă stricăciune, însă nu-și dau seama!

(13) Când li se spune: „Credeti cum crede tot omul”, ei spun: „Să credem precum cred neghiobii?” Oare nu sunt ei cei neghiobi, și totuși nu o știu?

(14) Când se întâlnesc cu credincioșii, spun: „Noi credem!”, însă când rămân singuri cu diavolii* lor, spun: „Noi suntem cu voi, doar ne batem joc!”

(15) Dumnezeu își bate joc de ei, lăsându-i să meargă orbește în ticăloșia lor.

(16) Ei sunt cei care au cumpărat rătăcirea cu prețul călăuzirii. Negoțul lor nu este în câștig, căci ei nu sunt călăuziți.

(17) Ei sunt asemenea celor care aprind un foc, iar când focul luminează cele dimprejurul lor, Dumnezeu le ia lumina, lăsându-i în întunecimi, iar ei nu mai văd nimic.

(18) Surzi, muți, orbi, ei nu se vor întoarce către Dumnezeu.

(19) Ori sunt ca sub un nor de pe cer, cu întunecimi, tunete și fulgere. Urechile și le astupă la auzul trăsnetelor de frica morții. Dumnezeu, de pretutindeni, îi învăluie pe tăgăduitori.

(20) Fulgerul mai că le ia vederea. Când fulgerul luminează, ei merg la lumina lui, însă când se întunecă asupra lor, se opresc. Dacă Dumnezeu ar vrea, le-ar lua auzul și văzul. Dumnezeu este Atotputernic!

(21) Oameni! Închinați-vă Domnului vostru care v-a făcut pe voi și pe cei dinaintea voastră. Poate vă veți teme!

(22) Pământul vouă vi l-a făcut covor, iar cerul baldachin. El trimite apă din ceruri și dă la iveală roadele pentru traiul vostru. Nu-i faceți lui Dumnezeu semeni, de vreme ce știți!

(23) Dacă vă îndoiiți de ceea ce am pogorât asupra robului Nostru, aduceți-ne o sură care să fie deopotrivă cu aceasta*! Chemați-vă martorii, alții decât Dumnezeu, dacă spuneți adevărul!

(24) Dacă nu o faceți – și nu o veți face – temeți-vă de Focul cel mare care mistuie oameni și pietre, gata pregătit pentru cei tăgăduitori.

(25) Vestește-le* celor care cred și săvârșesc fapte bune că vor avea parte de grădini pe sub care curg râuri. De câte ori le va fi dăruit din

ele un fruct, ei vor spune: „Iată ceea ce ni s-a dăruit și mai înainte”, căci fructe asemenea le vor mai fi fost date. În ele vor avea soții neprihănite și acolo vor veșnici.

(26) Dumnezeu nu se rușinează să dea drept pildă un țânțar ori ceva la fel de bicisnic. Cei care cred știu că acesta este Adevărul de la Domnul lor, însă cei care tăgăduiesc spun: „Ce a vrut Dumnezeu cu această pildă?” El cu aceasta pe mulți îi rătăcește, pe mulți îi călăuzește, însă nu-i rătăcește decât pe cei stricați.

(27) Cei care încalcă legământul încheiat cu Dumnezeu, cei care rup legăturile pe care Dumnezeu le-a poruncit să le păzească, cei care seamănă stricăciune pe pământ, aceia sunt pierduți*!

(28) Cum de Îl tăgăduiți pe Dumnezeu? Când morți ați fost, iar El viață v-a dat? Și iarăși vă va da moartea și iarăși vă va învia. Și la El vă veți întoarce.

(29) El este Cel ce v-a făcut vouă totul pe pământ, apoi s-a întors către cer și l-a rânduit în șapte țării*. El este Atoateștiutorul.

(30) Când Domnul tău spuse îngerilor: „Vreau să-mi fac un locțiitor* pe pământ”, ei au răspuns: „Vrei să faci un locțiitor care să-i zădărnicească rostul și să risipească șuvoaie de sânge, în vreme ce noi Te preamărim cu laude și Te preasfințim?! Atunci, El spuse: „Eu știu ceea ce voi nu știți.”

(31) El l-a învățat pe Adam toate numele făpturilor, apoi le-a înfățișat îngerilor, spunând: „Dați-mi de știre numele acestora, dacă spuneți adevărul*!”

(32) Ei au spus: „Mărire Ție! Noi nu avem știință decât de ceea ce Tu ne-ai învățat, căci Tu ești Știutorul, Înțeleptul.”

(33) El spuse: „Adame, dă-le de știre numele lor!” După ce Adam le-a dat de știre numele lor, Domnul spuse: „Nu v-am spus că Eu cunosc Taina cerurilor și a pământului, că Eu cunosc ceea ce arătați și ceea ce ascundeți?”

(34) Când Noi am spus îngerilor: „Aruncați-vă cu fața la pământ înaintea lui Adam!”, ei s-au aruncat, afară de Iblis*, care a refuzat cu trufie, căci era dintre cei tăgăduitori.

(35) Noi am spus: „Adame, locuiește tu cu soața ta în Grădină, măncați din roadele sale după poftă, însă nu vă apropiați de acest pom, căci, altminterea, veți fi dintre cei nedrepti.”

(36) Diavolul însă i-a dus în ispită și i-a izgonit de acolo. Noi le-am spus: „Coborâți și vrăjmași să fiți unul altuia! Pe pământ, veți avea adăpost și cele de trebuință!”

(37) Adam a primit cuvintele Domnului său și s-a întors către El cându-se, căci Dumnezeu este De-căință-primitorul, Milostivul.

(38) Noi am spus: „Coborâți cu toții*! Călăuzire vă va veni de la Mine.” Nici teamă și nici măhnire nu vor cunoaște cei care vor urma călăuzirea Mea.

(39) Cei care tăgăduiesc și socot minciuni semnele Noastre, ai Focului vor fi și acolo vor veșnici.

(40) Voi, fii ai lui Israel! Amintiți-vă de harul Meu cu care v-am copleșit! Păziți legământul Meu, căci și Eu păzesc legământul vostru! Temeți-vă de Mine!

(41) Credeți în ceea ce am pogorât, întărind ceea ce voi primiserăți! Nu fiți voi cei dintâi care nu cred! Nu-mi vindeți semnele pe preț mărunț! Temeți-vă de Mine!

(42) Nu înveșmântați Adevărul în deșertăciune! Nu ascundeți Adevărul, de vreme ce-l știți!

(43) Săvârșiți-vă rugăciunea, dați milostenie*! Îngenuncheați alături de cei care îngenunche!

(44) Voi porunciți oamenilor cuvioșie, pe când voi înșivă o dați uitării? Citiți* Cartea! Chiar nu pricepeți?!

(45) Cereți ajutor cu răbdare și prin rugăciune! Este greu, însă nu și pentru cei smeriți,

(46) care știu că îl vor întâlni pe Domnul lor și că la El se vor întoarce.

(47) Voi, fii ai lui Israel! Amintiți-vă de harul Meu cu care v-am copleșit, căci Eu v-am ales pe voi înaintea lumilor*!

(48) Temeți-vă de Ziua* când nici un suflet nu va fi răsplătit pentru altul, când nici o mijlocire nu va fi îngăduită, când nici o răscumpărare nu va fi primită, când nimeni nu va fi ajutat!

(49) Noi v-am mântuit de neamul lui Faraon care vă supunea la cea mai rea osândă: îi înjunghia pe fiii voștri și le cruța pe ficele voastre. Aceasta v-a fost vouă, de la Domnul vostru, o cumplită încercare.

(50) Noi am despicat marea și v-am mântuit, apoi am înecat neamul lui Faraon sub privirile voastre.

(51) Noi am făcut un legământ cu Moise* vreme de patruzeci de nopți, însă, după plecarea lui, voi ați ales vițelul și ați fost nedrepti.

(52) Și Noi v-am iertat vouă. Poate veți mulțumi!

(53) Noi i-am dăruit lui Moise Cartea și Legea. Poate vă veți lăsa călăuziți!

(54) Moise spuse poporului său: „O, poporul meu! Pe voi înșivă v-ați nedreptățit alegând vițelul. Căiți-vă dinaintea Plăsmuitorului vostru și omorâți-vă, căci mai bine vă va fi vouă la Plăsmuitorul vostru, iar El se va întoarce către voi, căci El este De-căință-primitorul, Milostivul.”

(55) Voi ați spus: „O, Moise! Noi nu te credem pe tine până ce nu-L vom vedea pe Dumnezeu aievea.” Și trăsnetul v-a luat, pe când vă uitați.

(56) Apoi din moarte v-am sculat. Poate veți mulțumi!

(57) Noi v-am umbrit cu nori și v-am trimis mana și prepelițele: „Mâncați din bunătațile cu care v-am înzestrat!” Ei nu pe Noi ne-au nedreptățit, ci s-au nedreptățit pe ei înșiși.

(58) Noi am spus: „Intrați în această cetate*, mâncați din roadele ei pe sature de oriunde vreți. Treceți-i pragul, aruncându-vă cu fața la pământ și spunând: ”Tertare!” Noi vouă vă vom ierta greșelile și le vom dărui mai mult decât atât făcătorilor de bine.

(59) Nedreptii au schimbat cu un alt cuvânt cuvântul ce le fusese spus. Atunci Noi am trimis urgie din ceruri asupra celor nedrepti pentru stricăciunea lor.

(60) Când Moise a cerut de băut pentru poporul său, Noi i-am spus: „Lovește stânca cu toiagul tău!” Douăsprezece izvoare țâșniră și fiecare cunoscă locul său de băut. Mâncați și beți din ceea ce v-a înzestrat Dumnezeu, însă nu fiți fără stavilă pe pământ, semănând stricăciune!

(61) Voi ați spus: „O, Moise! Noi nu putem răbda întotdeauna aceeași mâncare. Cheamă-L pe Domnul tău ca să ne scoată nouă din cele ce răsar pe pământ: verdețuri, castraveți, usturoi, linte și ceapă.” El a răspuns: „Voi vreți să schimbați ce-i mai bun cu ce-i mai rău? Coborâți în Egipt* unde veți afla ceea ce cereți!” Atunci ei fură loviți de umilință și sărăcie și mânia lui Dumnezeu căzu asupra lor, căci, neascultători și călcători de lege, tăgăduiseră semnele lui Dumnezeu și-i omorâseră, nedrept, pe profeți.

(62) Cei care cred, evrei, nazareeni, sabeeni, care cred în Dumnezeu și în Ziua de Apoi și săvârșesc fapte bune, aceștia își vor afla răsplata la Domnul lor, acolo nu vor fi încercați de teamă și nu se vor mâhni.

(63) Noi am făcut legământ* cu voi și am ridicat muntele* deasupra voastră: „Luați cu sâng ceea ce v-am dat! Amintiți-vă ce cuprinde!” Poate vă veți teme!

(64) Însă, după aceea, voi ați întors spatele! Fără harul și milostivenia lui Dumnezeu ați fi fost pierduți.